

Négy új úszómedence épül Szegeden

A városi tanács megteremti a kötelező úszóoktatás feltételeit

A városi tanács végrehajtó bizottságának egyik ülésén az építési és közlekedési osztály vezetője javaslatot terjesztett a végrehajtó bizottság elé. Szegeden is — ugyanúgy, mint az ország nagyobb városaiban — kötelező tanfolyam az általános és a középiskolákban az úszás. A városban ugyan van lehetőség az úszás oktatására, de

nagy problémát jelent a partifürdőtől, az úszóaként távol eső iskolákban az oktatás megszervezése.

A javaslat e probléma megoldását segíti elő: építse a tanács az általános és középiskolákban — ahol erre megfelelő hely van — úszómedencét. A városi tanács végrehajtó bizottsága elfogadta a javaslatot.

A városi tanács építési és közlekedési osztályán az iskolai úszómedencék építé-

sével kapcsolatban értekezletet tartottak az illetékesek. Itt Bárdos Miklós osztályvezető bejelentette, hogy a Budapesti Közlekedési és Építő Vállalat szegedi építészeti osztályának műszaki dolgozói

társadalmi munkával már elkészítették az iskolai úszómedencék tervét. Ezek szerint ezek iskolai úszóversenyek lebonyolítására is alkalmasak, 12,5 méter hosszúak, öt méter szélesek, 90-120 centiméter mélyek.

A szegedi iskolák alapos felmérése után döntött a bizottság, hol építsék meg a medencéket.

A Földműves utcai általános iskola, a Rigó utcai nevelőotthon, az Ifjú Gárda és a Rózsa Ferenc gimnázium kap még idén úszóaként. A bizottság ezenkívül javasolta, hogy a Madách utcai által-

ános iskola udvarára is építsenek medencét, de ez csak akkor valósulhat meg, ha az iskolában jelenleg folyó építkezések augusztus 15-ig befejeződnek.

Az építési és közlekedési osztály műszaki és pénzügyi szakemberei vállalták, hogy társadalmi munkában elvégzik az építési irányítást. Az Ifjú Gárda és Rigó utcai nevelőotthon pedagógusai és diákjai is vállaltak társadalmi munkát a medence építésénél.

A Rózsa Ferenc gimnázium és a Földműves utcai általános iskola szülői munkaközösségei is igyekeznek a lehetőséghez mérten mozgósítani a szülőket a földmunkák elvégzésére.

A tervek szerint a jövő hét első napjaiban már megkezdődnek a munkálatok s október végéig felépítik az úszómedencéket.

A szakszervezet is támogatja az üzemi fiatalok munkáját

Az Ifjúság a szocializmusért mozgalom szegedi eredményei

A Szakszervezetek Csongrád Megyei Tanácsa még 1961-ben intézkedési tervet készített a Kommunista Ifjúsági Szövetség által kezdeményezett Ifjúság a szocializmusért mozgalom segítésére. Ez a támogatás azért kell, mert a mozgalomban részt vevő fiatalok elé állított négy alapkövetelmény teljesítése sok tekintetben a szakszervezettel függ, hiszen — akár a munkaversenyről, az oktatásról, a művelődésről, vagy a sportról van szó — üzemi viszonylatban az ő irányítása és ellenőrzése érvényesül. Az intézkedési terv végrehajtásával, az elért eredményekkel foglalkozott többek között az SZMT legutóbbi nyilvános ülése, amikor az Ifjúság a szocializmusért mozgalom jelenlegi helyzetével kapcsolatban megtárgyalta a kulturális bizottság és a ruhágyári szakszervezeti bizottság beszámolóját.

A munkaversenyben

A szakszervezet és a KISZ együttműködése következtében a szegedi üzemekben mind több fiatal vállalja a mozgalom négy követelményének teljesítését. A textilművekben tavaly 212-en, az idén már 488-an neveztek be, de a példákat lehetne sorolni tovább is. A mozgalom az ifjúság széles rétegeit állítja csatasorba a célkitűzések elérésére.

Első követelmény a munkaversenyben, a társadalmi munkában való részvétel. A ruhágyárban mintegy hatszáz fiatal versenyzett. Három ifjúsági munkacsoport közül kettő el is nyerte már a szocialista brigád címet. Az üzem gyártmányösszetételének megváltozása miatt néhány brigád feloszlott, de az új alakuláshoz a szakszervezet messzemenő támogatást nyújtott. A fiatalok részt vettek az átváltoztatási előkészítő munkálatokban is, s szívesen bekapcsolódnak a verseny bármely formájába. A takarékosági mozgalom keretében például 730 ezer forintot „hoztak” az üzemnek.

Más vállalatoknál is hasonló a helyzet. A falemezgyár ifjúsági brigádja több mint 30 ezer forintot takarított meg 1962 első felében. A jutagárban 17, az újszegedi szövőben 34 fiatal újító, ésszerűsítő tevékenykedik. Az Ifjúság a szocializmusért mozgalmat igen hasznosan egészíti ki a Szakma ifjú mestere, a Kiváló ifjú technikus és a Kiváló ifjú mér-

nök cím eléréséért folyó vetélkedés.

A tanulásban

A társadalmi munkában szintén otthonosak a szegedi üzemek ifjúságai. A ruhágyárban háromszáz fiatal csinosította a gyárudvart a közelmúltban. A textilművekben 1500, a falemezgyárban 520 óra munkát vállaltak. Néhány helyen szinte már nem is tudnak munkát biztosítani számukra. A vitában felszólaló Marosi Bálint, a KISZ megyei bizottságának szervező titkára szerint az üzemekben nem is az a fontos, hogy ki mennyi társadalmi munkát végez, hanem, hogy a termelési versenyben miként állja meg a helyét.

A tanulás, az állami, politikai oktatásban, a szakmai továbbképzésben való részvétel az Ifjúság a szocializmusért mozgalom második követelménye. Az a célkitűzés, hogy minden ifjúságias egy fokkal magasabb képzettséget szerezzen, mint a jelenlegi. A fiatalok szívesen tanulnak. A ruhágyárban 24-en különböző iskolákba, 52-en szaktanfolyamokra, 129-en KISZ-oktatásra járnak. A közelmúltban 40 fiatal vettek fel az üzemi technikumba. Mindenütt népszerű a Világ térképe előtt politikai kör. A kenderfonóban kerekén száz állandó látogatója van.

A művelődésben

Talán legtöbb segítséget az általános műveltség, a kulturális színvonal emelésével kapcsolatban — ez a harmadik követelmény — tud adni a szakszervezet, hiszen az üzemi öntevékeny csoportok, színjátszók, táncosok leginkább a fiatalok közül kerülnek ki. A megyében 112 szakszervezeti művészeti csoport működik, a könyvtárakban nyilvántartott 18 000 olvasó fele fiatal. Szórakoztatva nevel egy-egy jól szervezett szellemi öttusa verseny, ki mit tud, kérdezz — felelek játék, klubest. Ezek csaknem minden üzemben meghonosodtak. Sok fiatal jár színházba, moziba, vesz részt a Jó zsef Attila olvasómozgalomban. Talán csak az énekkaroktól idegenkednek még.

A sportban

A mozgalom negyedik követelményét azok teljesítik, akik rendszeresen sportolnak. A szakszervezeti sportkörökben igen kedvelt a labdarúgó, a röplabda, az asztalitenisz üzemi bajnokságok és a természetjárás is. A ruhágyárban ötven fiatal tagja a szakszervezeti sportkörnek, 134-en természetjá-

rók, 43-an a Magyar Honvédelmi Sportszövetség szakköreit látogatják. Sajnos, általánosan is jellemző, ami rájuk: a Kilián jelvény-szerző versenyben mindaddig — a közös erőfeszítések ellenére sem — sikerült számottevő eredményt elérni.

Az Ifjúság a szocializmusért mozgalom fejlődése a még előforduló hibák ellenére is vitathatatlan. A szakszervezetek és a KISZ megtalálták a közös munka lehetőségeit, s együttműködésük mindinkább elmélyül. A fiatalok és az idősebbek közös céljokért dolgoznak.

F. K.

Nincs minden rendben a házirend körül

A kerületi tanácsok szabálysértési előadóinak tapasztalatai

Néhány éve, hogy a szegedi házákban kifüggesztették a házirendet. Azóta bebizonyosodott, hogy szabályok az együttélési szabályok ilyen fajta rögzítésére. A sok jó tapasztalat mellett azonban — mint Szeged város három kerületének szabálysértési előadói mondják — néhány probléma is akad.

A legtöbb panasz

— Az első kerületi tanácsnál több esetben tárgyaltak erről. Néhányszor a lakók egymást jelentették fel, más esetben pedig a kommunális örök fedezték fel és jelezték a szabálysértéseket. A legtöbb panasz a porruha-rázással kapcsolatban hangzott el. Nem egy felháborodott járőrkölörestest már fel a szabálysértési előadót azzal, hogy az egyik utca emeleti lakásából a fejére rázták a piszkos porrongyot. Ilyen esetekben természetesen jönniük kell a körütekintőnek. Járják el, s csak akkor büntetik a szabálysértőket 30-tól 50 forintig, ha több esetben fordul elő a házirend elleni „kihágás”.

— Egyre többen törődnek Szegeden a város esztétikájával és nemcsak a lakókat, de a tanácsot is figyelmeztetik, ha valahol erkélyre kiaggatott fehérneműt találnak. Ilyen rendellenesség miatt ez év első felében négy esetben indítottak szabálysértési eljárást. Vita adódott több alkalommal a korán munkába me-

PAPP ZOLTÁN:

SUOMI, 1962

TAMPEREI különlegesség:

a szabadtéri színpad. A város mellett, lágy dombok hajlatában építették, kiszűrve a környékről minden városi zajt. Köröskörül fenyők, a háttérben a sok ezer kék to egyike. Ideális környezet — átélésre, átlényegülésre, művészi alázatra egyaránt alkalmas. A természet adta díszlet aligha túrhat mesterkélté.

Próbára érkezünk. Egy háborúellenes regényből színpadra írt darabot próbáltak éppen a fenyőárnnyal közeli tűzdel, ragyogó délelőtti napsütésben. »Ismeretlen katonák« volt a címe, és a szovjet—finn háború epizódjaira épült a cselekménye. Színészek álltak a színpadon, ki civilben, ki már a szerep kívánta kosztumban. Ittgőnyörködhettem először a finn nyelv hangzásbeli szépségeiben. A letisztult és sallangmentes színészi beszéd eddig rejtett szépségeket villantott fel, közelebb csalsa fülünkhez az ismeretlen nyelv zenéjét. S míg hallgattuk, kicsit elbámulva, kicsit eltűnődve, furcsa varázs kerített hatalmába bennünket — mert figyelmünk elkalandozott, s ha csak a másodperc tört részéig is, ha csak egy villanásnyi öntudatlan-ság tűnő állapotáig is, úgy éreztük, azt hittük, hogy ezek a színészek magyarul beszélnek. A hangsúly, a hanglejtés tűnékeny játéka volt mindez, de volt, igaz volt. Érzékelhető emlékeztetője a nyelvrokorságnak. S a varázst többször is megidézhettük. Nem kellett ehhez más, csak a hangra figyelni, és nem a szavakra... és...

...és akkor felbűgött valami, majd forogni kezdett velünk a nézőtér. S nem pillanatnyi szédülés, vagy szinkópázó csalódás volt ez, hanem valóság. A katonák és a fogoly elindult a fedezék-ből a parancsnoki bunker felé. És a nézők velük

EPIZÓDOK. II.

együtt haladva követték útjukat. A játék egy lépéssel közelebb jutott a valósághoz. A hagyó alakú színpad lassú forgása szinte a cselekmény részesevé tett bennünket. Haladtunk tovább. A katonák és a fogoly megállt a parancsnokság előtt, s akkor megmerevedett a nézőtér is. Folytatódott a játék. Ne higgyék, hogy ez valami költői »moderneskedés«, mely az »eddig a színpad forgott, most forogjon a nézőtér« szemfényvesztő ellentétére épül. Nem, a cselekmény alázatos szolgálja, a nézői élmény megsokszorozója és kiteljesítője. A nézőtér forgására épült színpadnak nyilván megvan a maga sajátos dramaturgiája. En nem ismerem. De úgy érzem, becsületes lehetőségek vannak benne a színház, a játék új oldalainak bemutatására, továbbfejlesztésére. Egyszerűbb és természetesebb fogás, mint a közbeiktatott narrátor.

A tamperei Lenin Múzeum aligha különlegesség. Kedves szimbóluma a terebélyesedő finn—szovjet barátságának, hozzásegíti az érdeklődőt Lenin életé, munkássága megismeréséhez, és bemutatja a forradalom vezérének finnországi kapcsolatait. A kiállított anyag java része reprodukció, így kevésbé hat a személyesség varázsával. Kissé sietve vettük hát sorra a táblákat, a tárlókat, míg el nem jutottunk a terem legbelső sarkáig. Itt egy szoborállványt várt bennünket. Öreg, idejétmúlt bútorok, igénytelen díszítéssel, egy étkészlet, mellette régimódi óra, egy sétatálcá... Ennyi volt az egész. Helsinkiből hozták ide mindezt, egy vasutas volt, akinél egykoron Lenin lakott, Lenin használta ezt az íróasztalt, tá-

nyért, kést, villát, a vasutas-tól kérte sűrűn kölcsön ezt a sétatálcát, mely társa volt magányos, gondos és töprengéssel telt barangolásai-ban. Valóság, történelmi le-vegő egy pici interieur-ban — komorság, egyszerűség, egy rég semmivé foszlott élet beszédes dokumentumai. Nem különbek e tárgyak egy számozott minden-napjánál, csak olyanok, éppen olyanok. S ez bennük a meghatározó, egy percet ittmarrasztaló, elgondolkodtató. Lenin életének egy parányi darabja... és olyan hétköznapi, olyan emberi...

A SZOBARÉSZLET mellett egy asztal — teleszörva jelvényekkel. Akik itt jártak, itt hagytak egyet-egyét: emlékeztetőnek. Sokféle jelvény, idő kellene mindegyiket végigvizsgálni: kiválasztani a németek, a franciák, az angolok zománcszálcsókait, a lengyel és cseh színeket, a magyarok piros-fehér-zöldjeit, az ótagú szovjet csillagokat. Itt hevernek egy-csomóban. Mintegy példázataként annak, amit úgy hívunk: nemzetköziség.

S lépésnyire innen Lenin íróasztala.

A szerelem itt is csak úgy kezdődik, mint minálunk. Meglátja a fiú a lányt, s egymásra néznek. A pillanatok követi az első tánc, aztán a második, a tizedik..., s közben csak nézik egymást, mintha csodát látnának.

Magyar fiú, finn lány. Az egyik magyarul tud, a másik finnül, hát hallgatásra vannak kárhoztatva. Egymás hangját csak úgy hallhatják, ha máshoz beszélnek. De a bontakozó szerelem azért halad a maga útján, a szavak idegenvezetői nélkül is. A fiú feketé, a lány szőke, kék szemű, fehér arcú, amilyenek a finn lányoknak képzeljük álmainkban — s olyan az egész, akár egy idill.

Már mosolyognak..., már fogják egymás kezét..., már kisétálnak a teraszra, és míg hallgatag bámulnak le a két-emeletnyi mélybe, összeér a válluk... Már vége a fogadásnak a Finn—Magyar Baráti Társaság klubjában..., és már kézen fogva megy a finn lány és a magyar fiú a helsinki utcán, a fehér éjszakában...

MINDIG eltűnődtem: milyen furcsa is az, ha két ember találkozik, s tudja, hogy három nap múltán el kell menni, bármi történjék közben... Hogy felforrósodik ilyenkor a halánték, mennyire folgyorsul a szívverés, s milyen más, felfokozott ez a három napra szabott szerelem.

Mi azt hittük, csak egy napig tart. Szegény N. T. barátunkra erergettük a gúny fullánkjaikat. Másnap este ott várta a lány az étterem sarkán — s mi elhallgattunk. Ők meg kicsit elhúzódtak tőlünk, s nézték egymást, kintartóan és szakadatlanul. Szinte beleegémberedtek a szótlanúságba. Igyekeztünk másfelé bámulni, hogy ne zavarjuk őket.

Harmadnap utaztunk. Csomagjainkat már elrendeztük a zöld színű leningrádi expressz kényelmes kupéban, s rohantunk az ablakhoz, utolsókat szippantani az itteni levegőből, még egyszer végigpillantani a pályaudvari nyüzsgésen...

Akkor ért oda a lány.

DE MÁR INDULT a vonat, mint a filmekben, a szomorú finálékor. S neki dehogyan volt ideje gemmire!...

— Vi-szont-la-tas-ra — mondta, s ott futott a lassan gyorsuló kocsi mellett. Ez volt az egyetlen magyarszó, amit megtanult. S míg elszótálgatta, hangjába befészkelődött a remegés. S még láttam, hogy a szép finn lány sírva fakad, végigperregnek arcán a könnyek.

Egyforma hát a búcsú, mindenütt a világon.

(Folyt. köv.)

Horuczi Lászlóné